

NORDISK

B R I D G E

MAGASIN

ORGAN FOR NORSK BRIDGEFORBUND

Spill bedre bridge!

HEFTE 7

SEPTEMBER 1934

PETER BENDOW:

**"HANDS
UP!"**

for 2 kroner
hos bokhandlerne
og i kioskerne.

**SPENDENDE —
UNDERHOLDENDE —**
siger anmelderne.

≡ RANCRE ≡

NORDISK

B R I D G E

MAGASIN

ORGAN FOR NORSK BRIDGEFORBUND

Nr. 7

September 1934

5. årg.

UTGITT AV: A. M. HANCHES FORLAG, OSLO

Utkommer 1 gang månedlig, undtatt sommermånedene juni og juli.

Årsabonnement kr. 6,00. Reduksjon og ekspedisjon: A. M. Hanches Forlag,

Rådhusgt. 24, Oslo, tlf. 12181, 24910. Redaktør: Isak Nielsen.

MEDARBEIDERE:

Oluf Aall, Oslo

Ivar Anderson, Stockholm

Johannes Brun, Oslo

Bjarne Brynildsen, Bergen

Ely Culbertson, New York

Josephine Culbertson, New York

Reidar W. Gundersen, Oslo

Eilif Heiberg, Oslo

Jan Groos Helmer, Oslo

Per Helmer, Oslo

Otto Krefting, Oslo

A. Midsem, Ålesund

N. M. Nielsen, Oslo

Trygve Sommerfelt, Oslo

Paul Stern, Wien

Morten Wagle, Oslo

Johan Warburg, Kjøbenhavn

Norsk **B**ridgeforbund

President:

Rektor A. Midsem, Ålesund

Vicepresident:

Kaptein Johannes Brun, Oslo

Kasserer og sekretær:

Arkitekt Morten Wagle

Forbundets og sekretærens

kontor:

Oskarsgate 37 — Oslo

Forbundets organ:

Nordisk Bridgemagasin, Oslo

Fortegnelse over klubber som er tilsluttet forbundet.

Arendal: Arendals bridgeklubb.

Bergen: Bergens bridgeklubb.

Borknes: Borknes bridgeklubb.

Drammen: Damebridgeklubben.

Drammens bridgeklubb.

Strømklubben.

Flekkefjord: Flekkefjord bridgeklubb.

Grimstad: Grimstad bridgeklubb.

Halden: Gimle bridgeklubb.

Harstad: Harstad bridgeklubb.

Haugesund: Haugesund bridgeklubb.

Hønefoss: Ringerikes bridgeklubb.

Kristiansand S.: Klubselskapet «Foreningen».

Kristiansund N.: Kristiansunds bridgeklubb.

Lillehammer: Lillehammer herreklubb.

Moss: Moss bridgeklubb.

Narvik: Narvik bridgeklubb.

Oslo: Ala.

Astra.

B. 14 (eldre avdeling).

B. K. F. D. (Bridgeklubben for damer.)

De 4 ess.

Den merkantile klub.

Den norske ingeniørforening, Oslo avdeling.

Faresonen.

Farmasøitenes bridgeklubb.

F. F. (Forcing Femina).

Forcingklubben.

Hjerterdame.

Honørene.

Game.

K. F. B. (Kontorfunksjonærenes forenings bridgeklubb).

Kløverknekt.

K. N. A. (Kongelig Norsk Automobilklub).

K. N. S. (Kongelig Norsk Seilforening).

Kontraktklubben.

Kristiania klub.

1934-klubben.

Nordisk klub.

Norske selskap.

Oslo bridgeklubb.

Oslo Handelsstands forening.

Storemomp.

Travellers Club. (Trampelaget)

Rjukan: Grand.

Rjukan bridgeklubb.

Stavanger: Stavanger bridgeklubb.

Stavanger Klubselskap.

Steinkjer: Steinkjer Bridgeklubb.

Svolvær: Svolvær Bridgeklubb.

Tromsø: Tromsø sjakk- og bridgeklubb.

Trondheim: Forcingklubben.

Vadsø: Vadsø klub.

Ålesund: Den private bridgeklub.

Ålesunds klubselskap.

Norsk Bridgeforbund

arrangerer en landsturnering lørdag 20. oktober 1934.

Både klubber som er tilsluttet forbundet, og personlige medlemmer kan delta.

Det spilles 12 på forhånd gitte spill.

Turneringen ledes av forbundets sekretær på stedet eller av en av turneringsutvalget godkjent leder i overensstemmelse med den for turneringen fastsatte instruks.

Spillene med utvalgets kommentar blir offentliggjort i forbundets organ Nordisk Bridgemagasin torsdag 25. oktober.

Resultatet av utvalgets bedømmelse blir bekjentgjort i Nordisk Bridgemagasins novembernr., som utkommer mandag 12. november. Foruten premievinnerne vil navnene på de beste i hver by og hvert distrikt bli offentliggjort. Antallet av premier er avhengig av deltagelsen.

Anmeldelse, inneholdende deltagernes navn, navnet på turneringslederen og vedlagt kontingenten (kr. 2.— pr. deltager — kr. 8.— pr. bord) innsendes til forbundets kontor, Oscarsgt. 37¹, Oslo, innen mandag 1. oktober. For oversiktens skyld imøtesees gjerne snarest en

meddelelse om deltagelsen og det påregnelige antall bord.

Oslo, 14/8 1934.

Norsk Bridgeforbunds
turneringsutvalg

Otto Krefting Morten Wagle.

Eventualitetsprinsippet.

Av Ely Culbertson.

Det er nødvendig å ha et system i alt hvad vi gjør — fra det å gå over gaten til å leve. Å lære bridge uten system vilde være omtrent som å lære sprog uten syntaks eller grammatikk. Sier en spiller at han ikke spiller efter noget system, så gjør han det allikevel. Men enten spiller han da efter et underbevisst system, eller efter et dårlig system.

Men å bruke et system, vil ikke si det samme som å gjøre alt efter en ramse man har lært. Å melde og spille evig og alltid efter utenat lærte regler er et

TIL ET FESTLIG TAFFEL

J. & F. MARTELL
COGNAC

Den samme gamle.

absolutt særkjenne for den midelmådige spiller. For reglene i bridge er ikke stive. De har ikke bare undtagelser. De må — og det er mere betydningsfullt — undertiden også modifiseres og utstrekkes så langt det er forenlig med håndens styrke og fordeling og med makkers og motspillernes intelligens. For å modifisere dem korrekt — når det er nødvendig — må man ha grunnsetninger. Å følge slike grunnsetninger, medfører ikke at reglene må kastes overbord. Det er egentlig på disse prinsipper reglene hviler, så de passer sammen i det store flertall av tilfelle. At man i visse tilfelle modifiserer reglene, vil ikke si å forandre system — likedan som det ikke vil forandre Ely Culbertson om jeg en dag friserte håret litt anderledes enn jeg pleier.

I forbindelse med meldingene og faktisk også i forbindelse med spillet, er det et bestemt prinsipp som alltid har utgjort endel av Culbertsons system, men som inntil for nylig bare har eksistert i fragmentarisk form — et prinsipp som er uvurderlig for bedømmelsen av de individuelle hender og som passende kan kalles *eventualitetprinsippet*. Dette prinsipp går i korthet ut på at man skal

tenke på forhånd istedenfor «å leve i nuet», som gjennemsnittsspillerne alltid gjør. Den rutinererte spiller tenker alltid gjennom de trekk han klart kan se for sig. Hver gang det er hans tur til å melde, stopper han og sier til sig selv: Hva skal jeg gjøre, hvis min makker melder det og det? Han tenker på de forskjellige eventualiteter som kan inntreffe, og forbereder sig ved sin melding på å møte disse eventualiteter — derav navnet *eventualitetprinsippet*.

En melding som avgis etterat man har beregnet makkers eller motspillernes sannsynlige handlemåte, kan man passende kalle en *fremsynt* melding. Det å melde med fremsyn — å modifisere reglene når man bedømmer visse særegne hender — er hvad *eventualitetprinsippet* i korthet går ut på. Dets mål og øiemed er *sikkerhet*. Et makkerpar som begir sig ut på en meldeflukt, bør alltid sørge for en ting: å sikre sig en god landingsplass, hvis vanskeligheter skulde inntreffe. *Eventualitetprinsippet* hjelper Dem til å undgå vanskelighetene, og skulde en enkelt hånd være av en slik art at den volder særlige vanskeligheter, hjelper prinsippet Dem til å melde på en slik

måte at De alltid har en trygg plass hvorpå De kan lande.

En av prinsippets praktiske anvendelser har man i den *underrettende* dobling, som går tilbake til de dager da Wilbur C. Whiteheads navn først blev kjent. Whitehead utviklet underbevisst eventualitetsprinsippet, da han anbefalte ikke å doble med mindre man var forberedt på det svakest mulige svar fra makker. Hvis De har en sterk hånd, men som bare inneholder en eneste spar og motparten til høire for Dem sier grand, kan det være det rene selvmord hvis De doubler uten å ha en lang sidefarve. De er jo ikke forberedt på den eventualitet at makker melder to spar.

Sin viktigste anvendelse har prinsippet i *valget av flere meldinger på ett trekk*. To eksempler på dette har allerede vært inntatt i blåboken 1934. For eksempel: Med visse hender med fordelingen 4—3—3—3 eller 4—4—3—2 og ca. 3½ honnørstikk velger vi, i motsetning til

tilnærmelsesprinsippet, heller å åpne med én grand enn med ét trekk i farve. Grunnen til dette er at hvis vi med disse hender melder én i farve, er vi, om enn akkurat såvidt, så dog for svake til å gå til to, hvis makker skulde svare med grand, mens spillet på den annen side godt kan tapes hvis vi melder pass og makker bare har kort til maksimum (eller næsten maksimum) én grand. Ved å se fremover, undgår vi denne ubehagelige mulighet. Vi åpner med én grand og hvis vår makker nu kan høine *en* grand til to eller melde farve over grand'en, ja *da* vet vi at han har en temmelig god hånd, og kan gjøre et forsøk på å nå utgang.

På lignende måte viser den siste blåbok at der finnes tilfelle hvor en firekort-farve skal meldes før en femkort-farve, motsatt hovedregelen som sier at man skal melde den lengste farve først for å gi makker nøiaktig beskjed om fordelingen.

BRIDGE WORLD MAGAZINE

Oldest Bridge Magazine in the World.

«Worth more than all the books on Bridge put together, including my own «Contract Bridge Blue Book» ELY CULBERTSON Editor-in-Chief Every month — latest theories of play, expert bidding, news, humor, pictures, psychology, mathematics — over 800 pp each year. AMERICA'S BANKING PLAYERS ARE CONTRIBUTING EDITORS \$ 3.50 per year.

BRIDGE WORLD

570 Lexington Ave., New York, N.Y.

Dette er i overensstemmelse med eventualitetsprinsippet.

Idet jeg tar disse *åpnings*-meldinger som utgangspunkt, vil jeg i det følgende behandle en rekke meldinger hvor prinsippet anvendes.

Hvis vi holder:

- ♠ E.K.7.4.
- ♥ K.Kn.9.8.5.
- ♦ 5.4.
- ♣ 3.2.

bør vi, som vist i blåboken, heller åpne meldingen med en spar enn med en hjerter. Hvis vi åpnet meldingen med en hjerter og makker skulde svare med to ruter eller kløver, ønsker vi naturligvis ikke å passe. Vi har en ubetydelighet mere enn til en minimums åpningsmelding, og dessuten liker vi ingen av de lavere farver, og spar kan være den beste farve å spille hånden med. Imidlertid kan vi ikke melde to spar over to kløver eller ruter, da hånden ikke er

sterk nok til å rettfærdiggjøre at man vender farvene om og således egenmektig tvinger meldingen op i to grand eller tre i en farve. Og dog — å melde to spar var nøiaktig hvad vi måtte gjøre når vi skulde fortelle makker at hvis han ikke selv har fire spar, bør han gå tilbake til hjerter, melde to grand eller melde egen farve. Vi undgår denne vanskelighet ved å melde en *spar* til å begynne med. Hvis makker nu melder to i en av de lavere farver, kan vi si to hjerter og vår makker kan da enten passe, gå tilbake til to spar (idet han ennå holder meldingen lav), eller melde to grand eller tre i en annen farve på eget ansvar.

La oss ta den samme hånd, men bytte om kortene i hjerter og kløver. Altså slik:

- ♠ E.K.7.4.
- ♥ 3.2.
- ♦ 5.4.
- ♣ K.Kn.9.8.5.

Ser vi fremover, ser vi lett at på denne hånd kan vi melde én kløver, m. a. o. bruke den vanlige fremgangsmåte. Hvis makker svarer med en ruter eller en hjerter over vår kløver, kan vi ennå vise våre spar på ettrekksnivået. Melder makker en grand over en kløver, vet vi at det ik-

ke er utsikt til utgang, og kan passe.

La oss ta det tilfelle at vi har to fire-korts farver. Sett at vi har:

- ♠ E.Kn.10.5.
- ♥ 8.6.
- ♦ 9.4.2.
- ♣ E.D.Kn.10.

Til tross for at spar- og kløverfarvene er like lange, åpner vi allikevel meldingen med den laveste farve — én kløver. Melder vi en spar på denne hånd, og makker svarer med to i en av de røde farvene, er vi ikke sterke nok til å melde to grand eller til å vise våre kløver på tretrekk-nivået. Men melder vi en kløver, kan vi holde meldingen åpen over en hjerter eller en ruter ved å vise våre spar eller hvis vi har grand — kompleks, ved å melde grand.

Hvis vi tar hånden ovenfor og holder ellers samme fordeling, men tilføier, la oss si hj.konge og ru.knekt istedenfor lavere kort i disse farver, er vi gode nok til å melde hånden på normal måte — d. v. s. åpne meldingen med en spar. Med denne tilleggsstyrke er vi forberedt på å besvare to hjerter eller to ruter med to grand, og følgelig er det ingen nødvendighet å lyve om kortfordelingen og gi

inntrykk av 5—4-fordeling ved å melde kløver først.

Jeg har tidligere ofte sagt at jeg hater 4—4—4—1-fordelingen. For mig er den å ligne med en kreft-byld. Sett at vi holder:

- ♠ E.Kn.9.4.
- ♥ 3.
- ♦ K.D.7.3.
- ♣ K.10.9.6.

Det skal innrømmes at det er en pen hånd, men det er også en som sannsynligvis vil få oss op i en mengde ubehageligheter, hvis vi blindt åpner meldingen med en spar. Hvis makker svarer med to hjerter over en spar, har vi naturligvis en meget tvilsom to grand-melding. Det er ennu verre å fortsette med tre ruter eller tre kløver. Men hvis vi åpner meldingene med en ruter, kan vi over det forutsatte svar i hjerter helt trygt melde en spar, og *nu* — likegyldig hvad som hender — har vi i det minste gitt makker valget mellom to av farvene, uten å gi ham den forestilling at vi har en forferdelig (sterk) hånd.

Med to femkort-farver melder vi alltid den høieste farven først. Ser vi fremover, skjønner vi nemlig at det her neppe i noget tilfelle kan være nogen fordel å avvike fra den normale meldemåte. 5—5-fordelingen på svake hender må imidlertid ha sin spesielle omtale når det gjelder annen rundes meldinger. La oss anta at vi har:

♠ E.D.9.7.3.

♥ 2.

♦ 7.4.

♣ K.D.10.7.5.

Vi åpner meldingen med en spar på denne hånd, og makker svarer med to i en av de røde farvene. Vi melder nu to spar, til tross for at sparfargen ikke er fullt så sterk at den kan meldes igjen. Dette er i overensstemmelse med eventualitetprinsippet. Vi er nemlig ikke sterke nok til å vise vår kløverfarve på tretrekk-nivået med en hånd som er så tarvelig utrustet m. h. t. honnørstyrke som denne.

Tre kløver vilde innby sterkt til tre grand, og den vil vi selvfølgelig ikke greie, særlig da en dyktig makker vil avgi meldingen på selv en temmelig svak hånd, da han i 1. runde jo ikke har gjort annet enn å avgi en enkelt avslagsmelding. Vi melder to spar, og hvis vår makker nu er sterk nok til å melde to grand, kan vi vise våre kløver; eller, hvis vår makker svarer med tre i den andre røde farve på våre to spar, kan vi ta chansen og melde tre grand selv. Kort sagt, hvis vi melder tre kløver over to hjerter eller ru-ter, avgir vi en melding som *ikke* tar hensyn til det svar eller de svar som makker sannsynligvis vil gi. Hvis vi forandrer ovenstående hånd slik:

♠ E.D.Kn.8.3.

♥ 3.

♦ K.8.

♣ K.D.Kn.8.5.

er vi sterke nok til å melde hånden normalt og vise vår klø-

OSLO SPAREBANK

OSLO

verfarve over to ruter eller hjerner.

*

Fundamentet i Culbertsons system er, har alltid vært og vil alltid være tilnærmelsesprinsippet. Men på samme måte som tilnærmelsesprinsippet er fundamentet i systemets meldingsbygning er eventualitetprinsippet det indre skjelett. Like sant som det er at uansett hvor fin og hvor velkonstruert resten av bygningen er, blir den usikker uten et godt fundament, like sant er det at den blotte besiddelse av et godt fundament ikke garanterer at hele bygningen er god. M. a. o. selvom tilnærmelsesprinsippet er blitt fast festnet i vår erindring og fast innlemmet i våre meldemekanismer, er vi allikevel bare kommet til begynnelsesstadiet når målet er å skape et godt makkerskap hvad meldingene angår.

For å utvikle dette makkerskap til det ytterste, og å melde korrekt størsteparten av de bilioner av hender som måtte bli oss tildelt, må vi gjøre mere enn bare å følge de elementære

FORSIKRINGSELKABET

SIGYN

Grundlagt 1885

**ÆLDSTE NORSKE
SELSKAP I ANSVAR-,
MOTORVOGN-, ULYKKES-
OG MASKINFORSIKRING**

**REISE-, SYKE-, GARANTI-,
INDBRUD- OG
BRANDFORSIKRING**

prinsipper som består av faste og stive regler om honnørstikk, spillestikk og lignende. Utviklingen av eventualitetprinsippet er et forsøk på å forklare de resonnementer som setter en spiller i stand til å treffe sin avgjørelse når han er stillet overfor et valg mellom flere meldinger. Eller kort uttrykt: dette prinsipp tilsier oss å velge den melding som forenkler vår fremtidige virksomhet, idet vi

Spar tid og såler. Bruk trikk og buss!

forutser det eller de mest sannsynlige svar fra makker.

Leilighetsvis tilsier eventualitetprinsippet oss å avvike fra gamle faste regler. Ovenfor har vi sett at vi ved given leilighet skal melde en firekortfarve foran en femkortfarve eller en lavere firekortfarve foran en høiere. At man i disse spesielle eksempler går *mot* engang antatte regler betyr ikke at disse regler er mangelfulle. For å bruke et paradoks lager vi snarere undtagelser for å bekrefte reglene, og de er undtagelser bare fordi der er nogen mere betydningfulle faktorer som må tas i betraktning p. g. a. den særegne situasjon.

Når De forsøker å anvende eventualitetprinsippet må De ikke tape motet om De ikke kan ta i betraktning alle mulige meldinger som Deres makker kan komme til å gjøre. Den hånd er ennu ikke utdelt som De kan melde slik på at De med like stor sinnsro kan høre på alle de mulige svarmeldinger Deres makker kan gjøre. Når De bestemmer Deres åpningsmelding, velg da den melding som tar i

betraktning flest av de mulige svar og som tar i betraktning de svar som er mest sannsynlige sett ut fra Deres egen kortfordeling.

Dette at vi ikke kan forutse alle mulige svar fra vår makker, utgjør nettop en del av charmen ved kontraktbridge. Hvis vi til enhver tid uhindret kunde nå frem til den melding som tjente makkerparet best, utganger og slemmeldinger innbefattet, hvis vi aldri støtte på farlige klipper som lå i vår vei, — kort sagt, hvis vi aldri hadde nogen vanskelige beslutninger å treffe — vilde kontrakt-bridgen hurtig bli tørr og tape sin popularitet og dø på grunn av sin mangel på variasjon. Det vilde få en viss likhet med et timelangt parti hundre og én, spilt av to mennesker med normal intelligens. Hvert trekk vilde bli helt automatisk og hver utgang vilde uundgåelig bli en tilfeldighet. Man behøvet aldri treffe nogen avgjørelse, og det vilde aldri bli anledning til å begå feil, da en kort times analyse-ring vilde lære en nesten alle mulige kombinasjoner. Men heldigvis, selv ikke Methusalem levet så lenge at han hadde kunnet katalogisere alle mulige kombinasjoner som kan frem-

PARELIUS
SELTERS

Tlf. centr.b. 17 027

komme med en stokk på 52 kort — selv om han hadde brukt hele sitt liv til det.

Så jeg gjentar: Bli ikke motfallen om deres egen makker krysser Deres planer og gir en svarmelding som De ikke er forberedt på. Eventualitetprinsippet sikter på å gjøre én fullkommen i å melde. Heldigvis eller uheldigvis — det kommer an på Deres innstilling — kan denne fullkommenhet aldri helt nåes, men hvis De følger prinsippet, vil De komme meget nærmere dette utopiske mål enn niognitti av hundre motstandere De møter.

Ovenfor har jeg behandlet prinsippets anvendelse når det gjelder åpningsmeldinger. Det er nu så at den mest betydningsfulle del av prinsippet har å gjøre med valget av åpningsmelding. Hvis vi gjør en dårlig begynnelse med en feilaktig melding, kan vi aldri mere rette på denne feil ved de senere meldinger og følgelig ender De kanskje i den verst mulige melding; men hvis vi avgir en fremsynt åpningsmelding, er vår oppgave ikke til ende. Inn til kontrakten er sluttet med tre passer bør vi se fremover ved hver melding vi gjør, enten den nu er på to, fire eller seks — medmindre vi da vet med nesten

absolutt sikkerhet at vår melding vil bli den siste. Akkurat som åpneren må forberede sin melding sett ut fra de mulige svar, bør makker når han velger sin melding, vise samme omtanke som åpneren viste for ham. Når turen nu kommer tilbake til åpningsmelderen vil denne, hvis hans første melding var en fremsynt melding og han ikke har fått et altfor uventet svar, nesten øieblikkelig vite hvad kurs han skal sette i annen runde.

Et av de beste eksempler på *makkers* anvendelse av eventualitetprinsippet har man i følgende situasjon:

Giveren har meldt en spar og annen hånd har passet. Som åpnerens makker holder vi omtrent noe som dette:

♠ Kn.5.4.

♥ 4.

♦ E.8.6.3.2.

♣ Kn.10.9.2.

Hvad skal vi svare? Hvis vi var klossete spillere vilde vi ikke høine åpnerens melding da vi ikke har helt normal trumfstøtte, og med en meldbar ruterfarve og nesten 1½ hon-

Kranser

til alle priser

Sølli Blomsterforretning
Cort Adelersgt. 2. Telf. 42015

nørstikk vilde vi betrakte en melding på *to ruter* ikke bare rettferdiggjort, men tvungen. Men ved å melde *to ruter* vilde vi forberede oss bare for en eller *to* av de fire eller fem mulige meldinger åpneren måtte gjøre når turen kom til ham igjen.

Sett nu først og fremst at åpneren over *to ruter* melder *to spar*. Vi kunde da selvsagt ikke *nu* høine sparmeldingen da vår hånd er alt for svak til å gjøre en ny styrkevisende melding uten i minste måte å være tvunget til det av makker, og dog, hvis vi *ikke* høiner sparene til tre kan vi miste en utgang. Vår makker kan holde omtrent noe slikt:

♠ E.D.10.9.3.2.

♥ 5.3.2.

♦ K.4.

♣ E.D.

Med denne hånd kunde fire eller fem *spar* gjøres uten synnerlig vanskelighet, men åpneren kan allikevel ikke si mere enn *to spar* i annen runde.

Sett imidlertid at vi i første runde hadde høinet sparen istedenfor å melde *to ruter*

straks. — Altså med andre ord hadde resonnert som så at da vår hånd bare strakk til for *en* melding vilde vi velge den melding som gav makker best underretning slik at han kunde slutte sig til verdien. Den oppmuntring som lå i et svar på *to spar* vilde naturligvis oppmuntre åpneren til å gå til utgangsmelding i denne farve, fordi han da vilde ha forstått at hånden passet.

Sett igjen at vi meldte *to ruter* og vår makker svarte med *to grand*. Med vår spinkle honørstyrke og ulike kortfordeling kunde vi ikke la hånden spilles i denne høist usikre melding. Det eneste vi kunde gjøre var å gå tilbake til *tre spar*. Denne melding er jo en slutningskravmelding og vilde således egenmektig bringe hånden til en utgangsmelding, hvad enten den skulde være det eller ikke. Et øieblikkelig svar på *to spar* istedenfor en avslagsmelding på *to ruter* vilde fjernet problemet.

En tredje og meget sannsynlig melding i annen runde fra åpneren over *to ruter* er *to hjerter*. Denne melding vilde ikke volde oss nogen særlig vanskelighet idet vi nu ganske enkelt viser hvad vi foretrekker og melder *to spar*. Men sogar i

Bridgeaftenen

blir ødelagt, når De skal streve med aftensbordet. Ring 15278 og vi bringer Dem delikate smørbrød eller et smør-gåsbord fikt ferdig.

SMØRBRØD EN GROS

dette tilfelle vilde vi ikke ha tegnet noget korrekt billede av vår hånd idet vår makker ikke vilde kjenne til at vi hadde bestemt spillestyrke i sparstøtten, og vi er naturligvis ikke sterke nok til å vise dette ved å hoppe til tre spar over to hjertes.

For å summere alt det ovenstående — eventualitetprinsippet rettferdiggjør nu og da en høining i farve med litt mindre enn den normale trumfstøtte, hvis den alternative melding eller meldinger som står til rådighet synes å true oss med efterfølgende vanskeligheter.

Dette er bare en foredling av de standardregler i Culbertson-systemet som bestemmer valget mellom å høine eller avgi avslagsmelding etterat makker har åpnet meldingen. Siden sin begynnelse har Culbertson-systemet anbefalt at man all-

tid heller skal «foretrekke å høine en gang enn å avgi en svak avslagsmelding». I nesten alle tilfelle kan man bare høine hvis man har den tilstrekkelige trumfstøtte, men eventualitetprinsippet bringer for dagen nogen få, sjeldne tilfelle, hvor man bør foretrekke å høine fremfor å avgi en avslagsmelding, selv om man ikke hadde lov til å høine hvis man strengt fulgte reglene.

Det er andre tilfelle hvor det som synes å være en krenkelse av alle meldeprinsipper i virkeligheten ved analyse viser sig å være en klok, fremsynt melding. I mange tilfelle innebærer de fremsynte meldinger en anvendelse av en-over-en prinsippet når den styrke som skal vises er en ubetydelighet svakere enn den må være for å være meldbar. De holder f. eks. følgende hånd:

Bergens Privatbank

BERGEN - OSLO - HAUGESUND

Kapital og reserve Kr. 26 265.000.—

- ♠ K.Kn.8.4.
- ♥ 9.2.
- ♦ E.6.3.
- ♣ K.8.5.4.

og Deres makker åpner meldingen med en hjerter. Efter en pass må De velge Deres beste svar. Med $2\frac{1}{2}$ honnørstikk er hånden teknisk sett en tograndhånd, men den er meget svak m.h.t. mellemkort som knekter, tiere og niere, og De må ikke glemme at to grand halvveis er en kravmelding. Har Deres makker da akkurat litt mere enn minimum, f. eks. denne hånd:

- ♠ 7.5.3.
- ♥ E.K.8.3.
- ♦ K.8.4.
- ♣ D.9.7.

skal han melde tre grand og da er De ille ute. To grand er derfor farlig og å slå av med en grand er farlig på en annen måte. Deres makker passer kanskje, fordi han tror De har avgitt en svakhets-melding og hans hånd kan ha styrke nok til utgang. Deres løsning på vanskeligheten er den fremsynte melding: én spar. Sparfarven kan riktignok ikke regnes som meldbar farve, ikke engang som

snau meldbar høiere farve. Men det er tilrådelig å overse dette faktum og bryte reglene noget m. h. t. farvens styrke istedenfor å velge en farve som ikke fører frem. Ta i betraktning hvor lett en melding på én spar gjør Deres fremtidige handlemåte. Hvis Deres makker *passer*, er De bedre hjulpet med å spille én i farve enn to i grand. Hvis Deres makker melder to hjerter, kan De nu trygt melde to grand da han jo har anledning til å melde senere. Hvis Deres makker svarer i enhver annen farve kan De som i forrige eksempel, helt trygt melde to grand. Hvis Deres makker melder én grand, kan De høine til to grand og derved vise Deres $2\frac{1}{2}$ honnørstikk.

Eventualitetprinsippet har neppe annet sted så stor betydning som ved *defensive meldinger*. Culbertson-regelen «to og tre» er helt og holdent basert på fremsyn for den mulighet at Deres makker kan ha en verdiløs hånd. Ved den *underrettede dobling* er det først og fremst nødvendig at De er forberedt på ethvert svar som De-

A. C. MEUKOW & CIE
COGNAC

res makker måtte gjøre. Av denne grunn kan De ikke doble underrettende en sparmelding fra motparten selv på så sterke kort som:

- ♠ 8.4.2.
- ♥ E.7.
- ♦ E.K.5.3.2.
- ♣ E.9.6.

da De ikke har tilstrekkelig støtte hvis makkers svar blir to hjerter og De kan ikke med trygghet melde tre ruter. Men med en hånd på bare tre honnørstikk, slik som

- ♠ 7.
- ♥ K.10.8.3.
- ♦ E.D.5.4.
- ♣ E.7.6.2.

kan De trygt doble en spar, for uansett hvad Deres makker melder, har De støtte til ham.

Det er velkjent at *styrke i fordelingen* er vanskelig å beregne uten å kjenne hvilken natur Deres makkers kort er av. Men hvis en åpningsmelding på en spar er avgitt av motparten og De holder

- ♠ 3.
- ♥ K.10.9.7.5.
- ♦ E.Kn.8.5.4.
- ♣ K.6.

er De sterk nok til å melde over, selv når De er i faresonen, skjønt ingen av Deres farver vilde rettferdiggjøre en overmelding på det samme antall honnørstikk hvis hånden hadde hatt jevn kortfordeling. Grun-

nen til at denne hånd rettferdiggjør at man tar den risiko å bli doblet er at den vil spilles godt i den av de to farver som makker har støtte i. Men selv når dette er situasjonen bør De beflitte dem på å forutse den verst mulige eventualitet. Det kan hende at Deres makker har en Yarborough og at Deres motstander til venstre for Dem er meget sterk i den ene av Deres to farver, således at De øieblikkelig vil bli doblet hvis De melder denne farve. For imidlertid å være forberedt på enhver eventualitet, melder De først over i den laveste farve; ruter, idet De setter ut av betraktning den regel som tilsier Dem å melde den høiere farve først når De har to av samme lengde. Hvis nu det som De tidligere fryktet blir virkelighet og Deres to ruter blir doblet, kan De melde hjerter uten å høine trekkantallet, og det er ikke sannsynlig at begge Deres farver vil være hopet op på en hånd mot Dem.

De tilfelle jeg har vist, er nogen få eksempler på de

Forlang
Teachers Whisky

Kr. 13.50 pr. fl.

tusener som vil forekomme fra tid til annen. Eventualitetprinsippet kan man ikke mestre ved å huske disse få eksempler. De må selv absorbere det essensielle i prinsippet, — De må lære alltid å spørre Dem selv før De avgir egen melding eller svarer på makkers melding: «Hvad vil min makker melde? Og hvis han gjør det og det, kan jeg da passe eller melde igjen riktig og trygt?»

Og husker De alltid på å forberede Dem på denne måte, og forsøker De å avgi fremsynte meldinger, vil De finne at Deres meldinger blir bedre for hver gang De anvender prinsippet.

Turneringen mellom Wiener Bridgeklub og Forcingklubben

blev, som nevnt i forrige nr., avholdt dagene 14.—17. august.

Man spilte hver dag 2 runder på 20 spill, ialt 160 spill.

Hver runde blev betraktet som et avsluttet hele, således at det lag som vant en runde

fikk 2 runde-point. Hvis runden var uavgjort, fikk hvert lag 1 point. Som uavgjort kamp betraktet man det, hvis forskjellen i matchpoint i vedkommende runde ikke utgjorde mere enn 5. Forøvrig brukte man samme beregningsmåte som under Europamesterskapet i Wien.

To Wiener-spillere hadde fått forfall. Istedet møtte wienerne med tyskeren *Berger*. *Berger* er en kjent spiller. Han var således med på Culbertsons lag i hans kamp mot østerrikerne i 1931 og likeledes var han med på det tyske landslag i den internasjonale turnering i Scheveningen i 1932. Under turneringen i Oslo var *Berger* østerrikeren *v. Kaltenebergers* makker. Det annet østerrikske par bestod av *Stern* og *Fleischmann*. Oslo stilte med følgende 3 makkerpar: *R. W. Gundersen*,—*J. G. Helmer*, *Eilif Heiberg*—*Per Helmer*, *N. M. Nielsen*—*Trygve Sommerfelt*.

Østerrikerne begynte godt. De vant den første dag begge runder. Neste dag var det imidlertid nordmennes tur til å gjøre det samme. 3. dag tok så Østerrikerne 2 runder og 4. og siste dag vant de to lag 1 runde hver. Wienerlaget seiret altså med 10 mot 6 rundepoint. Av matchpoint scoret Wien 363

NORA SELTERS

Telefon centralbord 27010

mot Oslos 295, altså en differanse på 68 i Wiens favor. I vanlige spillepoint stod også Wien best med + 5330, og av de 160 spill vant Wien 70 og Oslo 61, mens 29 blev uavgjorte. Wienlaget hadde altså vunnet uansett hvilken beregningsmåte man spilte efter.

Wienlagets spillere blev på avskjedsfesten fredag 17. aug. tildelt Forcingklubbens gullmerke under stor applaus.

Tilslutt et par spill fra turneringen:

Runde 3, spill 11.

Nord:

- ♠ K.3.
- ♥ 10.6.4.
- ♦ K.D.9.6.4.
- ♣ K.3.2.

Vest:

- ♠ D.10.5.2.
- ♥ K.D.8.
- ♦ Kn.10.2.
- ♣ Kn.10.7.

Øst:

- ♠ E.Kn.8.6.
- ♥ Kn.3.
- ♦ E.8.7.3.
- ♣ D.8.5.

Syd:

- ♠ 9.7.4.
- ♥ E.9.7.5.2.
- ♦ 5.
- ♣ E.9.6.4.

Syd gav. Øst—Vest var i faren.

Ved det bord hvor nordmennene satt Nord—Syd, blev spillet passet rundt. Ved det bord hvor østerrikerne satt Nord—Syd, åpnet Nord med 1 ru., Syd svarte med 1 hj. og Nord med 1 gr., som blev passet rundt. Re-

sultatet blev imidlertid 1 bet for Nord—Syd, så Nord's forsøk på å fiske i rørt vann lykkedes dennegang ikke.

Runde 7, spill 7.

Nord:

- ♠ D.6.
- ♥ D.8.7.2.
- ♦ 9.8.4.
- ♣ K.D.Kn.2.

Vest:

- ♠ Kn.9.3.
- ♥ 10.9.5.
- ♦ E.K.10.3.
- ♣ 10.5.4.

Øst:

- ♠ 8.4.2.
- ♥ K.Kn.6.4.3.
- ♦ D.Kn.7.
- ♣ 7.6.

Syd:

- ♠ E.K.10.7.5.
- ♥ E.
- ♦ 6,5.2.
- ♣ E.9.8.3.

Syd gav. Øst—Vest var i faren.

Ved det bord hvor nordmennene satt Nord—Syd, åpnet Syd med 1 sp., Nord 1 gr., Syd 2 sp., Nord 3 kl., Syd 3 gr. Utspillet var hj. 4, og resultatet blev 5 trekk.

Ved det annet bord, åpnet også Syd med 1 spar, Nord 2 kl., Syd 3 hj. (!) Nord 4 hj. og Syd 5 kl. Sp. 8 blev spillet ut og resultatet blev 5 trekk.

Th. A. Andresens Eft.

A. ØVERLAND

Observatoriegaten 17. Telefon 44166

Min kolonialforretning anbefales!

1ma varer. Gjør et forsøk. Varer bringes overalt

Da nordmennene meldte i grand vant de følgende nogen point på dette spill.

Spill bedre bridge.

Det er mangt som synes selvfølgelig og svært enkelt når det nevnes eller man ser det på trykk. «Man kan det», og tenker ikke mer over det. Slik er det også i bridgen.

Man kan til eksempel Culbertsons meldesystem, kjenner dets fordringer til de forskjellige meldinger hvad angår honnørstikk og spillestikk, og melder, som man tror, efter reglene. Allikevel går det ofte galt, uten at man tenker noget særlig over det. Man tillegger det gjerne uhell. Gjentar det samme sig flere ganger, kan det hende man legger merke til det, og det tillegges en svakhet ved systemet. Det kan imidlertid være nærliggende å spørre om ikke feilen ligger i måten å bruke systemet på, for hovedfeilen hos majoriteten av spillere er, at de har

lært sig formlene for meldingene, uten at man har satt sig inn i teorien for dem.

Når Culbertsons system har ført til bridgens økede popularitet og til øket utnyttelse av kortene, så er det gjerne kravmeldingene og nu også 4—5 grand konvensjonen som godskrives dette, skjønt dette ikke er på langt nær av så stor betydning som systemets tilnærningsprinsipp. Og den melding som får prisen fremfor nogen annen, er åpnings-kravmeldingen, skjønt den bare i sammenligning med hopp-kravmeldingen forekommer sjelden. Da det er feil bruk av de nevnte meldinger som bringer de store tap, kan det være verd å se litt på dem.

Av alle de «hender» man blir tildelt, er det få som inneholder $3\frac{1}{2}$ h.st. eller mer. Får man derfor $5\frac{1}{2}$ h.st., så er jo dette usedvanlig, og man har lett for å åpne med en kravmelding, uten først å foreta en ordentlig vurdering. Litt for ofte kommer man derfor i en for høi kontrakt, og man blir forbauset over hvor få stikk man av og til får på «hender» med stor honnørstyrke. Ja, det kan være svært forbausende. Jeg hørte engang en kjent spiller si efter å ha gått 3 betes i 2 grand: «Jeg

3 Favoritter

„H & S“ Whisky

Leacocks Madeira

Wiese & Krohn Portvin

hadde 4 ess, og da var det ikke så rart at jeg fikk for hj.Ko.» Og jeg kan huske en «hånd» som blev åpnet med en kravmelding på 7 h.st. Kontrakten blev 3 grand, og resultatet 2 beter!

Oprinnelig var regelen, at man skulde ha $5\frac{1}{2}$ h.st. for å åpne med kravmelding. Dette er nu forandret til «minst $5\frac{1}{2}$ h.st.». Forandringen er allerede gammel, men ikke desto mindre upåaktet. Det er ikke bare honnørstyrken det kommer an på, fordelingen spiller en stor rolle, og kortenes «tetthet» er av vesentlig betydning.

Måten å beregne honnørstikkene på skal også tas i betraktning. Kombinasjonen E.Kn.10. gir jo efter tabellen $1\frac{1}{2}$ h.st., og K.Kn.x. 1 h.st. Holder man f. eks.:

- ♠ E.Kn.10.x.
- ♥ E.Kn.10.
- ♦ E.Kn.10.
- ♣ E.Kn.10.

så har man altså 6 h.st., men av disse representeres 2 h.st. av knekter og tiere. Det er riktig nok en sterk «hånd», men ikke en man absolutt bør åpne med en kravmelding på. Eller hvis man holder:

- ♠ E.K.x.x.
- ♥ E.K.x.x.
- ♦ E.K.x.x.
- ♣ x.

så har man nok en solid honnørstyrke, men spillestyrken forøvrig er svak. Her er imidlertid også et annet moment å ta i betraktning. Hvis man åpner med en kravmelding, kan man tenke sig følgende meldingsforløp:

Åpneren:	Åpnerens makker:
2 spar	2 grand
3 hjerter	4 kløver
?	

Hvad skal så åpneren melde? Han er ikke forberedt på å møte en kløvermelding fra makker, og etter den ser det jo temmelig håpløst ut. Han kan være fristet til å si pass, men det kan jo tenkes at ruterne kan passe best, og med en kravmelding forplikter man ikke bare makker til å holde meldingen åpen til utgang er nådd, men også sig selv. Og ikke bare dette, meldingen skal holdes åpen til man har nådd en kontrakt som passer de kombinerte «hender» best.

På den annen side gis der tilfelle hvor man med forholdsvis liten honnørstyrke kan åpne med en kravmelding, idet man kan ha en gunstig fordeling, så «hånden» allikevel har stor spillestyrke. Man behøver kanskje ikke være redd for ikke å klare utgang, men hvordan er det med en slem? Man må også her regne med makker. Det er jo innlysende, at har man selv forholdsvis liten honnørstyrke, er chansen for at makker har endel

så meget større. Makker tillegger kanskje kravmeldingen mer enn den inneholder, og vil forsøke en slem. Det er ingen fare for at man ikke kommer til slem hvis der er en slem i kortene, men man kommer i slike tilfelle altfor lett i slem, uten at der er slem i kortene. — Jeg kjenner en spiller som bruker «eneller-annens 3½-forcing-konvensjon», og åpner i enkelte tilfelle med en kravmelding på 3½ h.st. En aften kom han, efter å ha åpnet med slike kravmeldinger, frem til lilleslem 4 ganger, av hvilke kun den ene lyktes. Bonussen for denne opveiet ikke på langt nær tapet av 3 utganger. Men jeg likte det systemet, — som motspiller.

For hopp-kravmeldingen gjelder i grunnen det samme som for åpningskravmeldingen. Honnørstikk, måten å beregne disse på, og spillestyrken er avgjørende faktorer. Har man minimum av h.st. for en hopp-kravmelding, så er det også en annen ting som må tas i betraktning: Synes kortene å passe sammen? Er der f. eks. åpnet med 1 hjerter, og åpnerens makker holder:

trykker
pent og billig!

HELLSTRØM & NORDAHL'S
BOKTRYKKERI A.S. · OSLO
WELHAVENSGT. 9 · TELEFON 61020

- ♠ E.D.10.x.x.
- ♥ x.
- ♦ x.x.
- ♣ E.K.x.x.x.

så er det bedre å svare med 1 enn med 2 spar. Kortene synes ikke å passe sammen, og har åpneren minimum, og hans styrke ligger i hjerter og ruter, er utgang neppe mulig. Og det er da best å få en så billig kontrakt som mulig. Har åpneren mer enn minimum, kommer han igjen, og svarhånden får en ny chance.

Ser svarhånden at de to «hender» passer sammen, stiller jo saken sig anderledes, og i enkelte tilfelle når fordelingen er *særlig* gunstig, kan man avgi en hopp-kravmelding på 2½ h.st.

Jeg mener det er unødvendig å ta chancer med direkte kravmeldinger, man kommer ofte best avsted med tilnærmelsesprinsippet. Man kunde gjøre sig til hovedregel:

at man skal *åpne med en 1-melding* hvis man trenger ca. 1½ h.st. hos makker for å klare utgang. Har nemlig makker vel 1 h.st. vil han jo holde meldingen åpen i det minste med 1 gr. Trenger man kun antydning av h.st. eller kun litt gunstig fordeling, skal man *åpne med en kravmelding*. Man er jo i så

fall forberedt på en «blank» makker.

For hopp-kravmeldingen gjelder lignende regler.

For, er det ikke utgang i kortene, er det best om den ikke blir meldt.

*

Man er nu heldigvis kommet bort fra «Essvising» som hovedmiddel til å komme frem til slemmeldinger. Med 4—5-grand-konvensjonen risikerer man ikke følgende, som tidligere var tenkelig:

1 spar	3 spar
4 hjerter	5 kløver
5 ruter	6 spar
7 spar	

med utspill trumf ess.

Skjønt 4—5-grand-konvensjonen ikke lenger er ny, er det forbausende hvor mange det er som fremdeles bruker «Essvising», og det er overraskende hvor ofte konvensjonen brukes feilaktig og i utide, selv av presumtivt flinke spillere.

Således var jeg forleden vidne til et spill, hvor der efter kravmelding blev meldt både 4 og 5 grand, og med et ess som utspill!

Og nedenstående spill, som blev spilt i duplikat, viser utidig bruk av konvensjonen:

Ingen i faresonen, kortgiver Syd.

Nord holdt:

- ♠ E.Kn.x.x.x.
- ♥ x.x.x.
- ♦ E.K.10.8.
- ♣ x.

og meldingene gikk:

Syd:	Nord:
1 spar	3 ruter
3 grand	4 grand!
5 grand	6 spar

med resultat 1 bet. Etter Syd's minimumssvar er det ganske feilaktig av Nord å forsøke «momp».

Men det er ikke bare det at konvensjonen brukes riktig og i rette tid som er avgjørende. Hvordan man forholder sig efter at konvensjonen er brukt spiller en ikke liten rolle. — Om nedenstående meldeserie kunde man si at der ikke er slike meldinger, skjønt den forekom i et turneringsspill:

Syd:	Nord:
1 kløver	2 spar
2 grand	4 spar
4 grand	5 grand
6 kløver!	?

Syd's 2 grand og 6 kløver må forvirre Nord. Etter annen runde skulde det være tydelig at spillet skulde gå i spar. Er Syd's 6 kløver tegn på at han er renons i spar, i så tilfelle hvorfor 4 grand? Og er Syd's kløver så god at den kan gjen-

tas, så skulde det vært gjort med en gang. Spillet kom derfor til å gå i 6 grand istedenfor i 7 spar.

Regelen bør være, at den som forcer til slem ikke gjør dette før han vet i hvilken farve der skal spilles (eventuelt grand). Får han efter en 4 grand, 5 grand fra makker, må han med en gang vise farven. Er han i villrede med hensyn til hvad spillet skal gå i, så er det jo temmelig sent å finne ut av dette efter at 4 og 5 grand er avgitt.

Tross 4—5-grand-konvensjonen har «Essvising» langt fra utspilt sin rolle. Der gjøres ofte følgende feil: Efter at makkerne efter sterke meldinger har funnet farven, meldes 4 grand. Svarhånden har så bare et ess, men ser at det er slem i kortene, og viser esset ved å melde seks. Ofte er det imidlertid av stor betydning for 4-grand-melderens å få vite hvilket ess svarhånden har. Med det bestemte ess kan der kanskje spilles syv, da det 4. ess muligens elimineres av en renons. Men forutsetningen må være at det ess som vises ikke er i meldt farve, i alle fall ikke i den lavest rangerende av de meldte farver. I så fall vilde jo «Essvisingen» fortone sig som en avbøining.

Følgende meldeserier illustrerer dette:

Syd:	Nord:
1 hjerter	2 spar
3 spar	4 spar
4 grand	5 kløver!

og Syd er kanskje renons i ruter og kan muligens melde 7 spar. — Hvis Nord etter 4 grand med kl.ess hadde meldt 5 spar, så vilde det riktignok vært en positiv melding, men Syd kan ikke avgjøre hvilket av de manglende ess han har. — Det kan også tenkes, at Syd ikke vil gå i slem når han får beskjed om kl.ess, da f.eks. fravær av f. eks. ruter-ess *kan* svekke «hånden» uforholdsmessig. Man kan altså undgå å komme frem til en tapende slem.

Hvis overskriften er pretensios, tør jeg be om undskyldning.

Roar Fjeld.

„Spillet i bridge“.

I en av våre Oslo-klubber hvor bridgen dyrkes ivrig, var jeg nylig vidne til et grand-spill som gav et illustrerende eksempel på hvor viktig det kan være å gi makker styrkekast for å

vise lengde (minst 4 stk), og hvor fatalt resultatet av et feilaktig påkast kan bli. — Kortene var:

	Nord:	
	♠ K.	
	♥ 10.7.6.2.	
	♦ x.x.x.	
	♣ Kn.10.x.x.x.	
	Vest:	Øst:
♠ Kn.x.x.x.x.		♠ E.D.x.x.x.
♥ 9.8.3.		♥ D.5.
♦ E.K.x.		♦ D.Kn.x.x.
♣ x.x.		♣ K.x.
	Syd:	
	♠ 10.x.	
	♥ E.K.Kn.4.	
	♦ x.x.x.	
	♣ E.D.x.x.	

Begge sider i faresonen, ingen part-score. Etter 3 pass åpner Syd med 1 kløver, Vest sier 1 spar, Nord 2 kløver, Øst 2 grand — og pass rundt.

Syd spiller ut hjerterkonge og Nord legger hjerter 2!! Hadde Nord lagt hjerter 7, så hadde Syd fortsatt med hjerteress, og Nord—Syd hadde innkassert 9 stikk i hjerter og kløver = 4 better, mens Øst—Vest nu fikk kontrakten i havn plus 2 overstikk. — Der kan man se hvad en «uskyldig» liten to'er kan gjøre for ugagn. —

A + D.

Herr M. H.

(Forts. fra nr. 5, side 19.)

I tredje spill var sluttmeldingen 3 grand, spilt av Vest. Nord åpnet med spar 5, som Syd stakk med kongen og Vest med esset.

Blindemann (Øst) kom på bordet med

- ♠ 8.7.6.
- ♥ 9.8.
- ♦ D.Kn.10.9.6.
- ♣ E.K.5.

og Nord hadde

- ♠ D.10.9.5.2.
- ♥ K.Kn.10.
- ♦ K.5.
- ♣ D.9.3.

Da Vest nu spilte kløver 2 gjorde Nord noget, som syntes å være verre enn verst; han stakk med damen. Øst tok med esset og spilte ruter, som Nord fikk for kongen.

Men hvorfor stakk Nord med kløverdame?

Efter Vests bruk av esset på første spar kan Nord slutte at han har nok en stopper i spar, forutsatt at farven spilles fra Nord, altså knekten annen. Vests ruterspill synes å fortelle det samme, om det også kan være diktert av ønsket om å fange kongen. Da Vest måtte ha

hjerteress og dame mente Nord, at uten gjennomspill i spar var beten ugjærlig. I håp om å finne kløverknekt hos Syd legger han derfor straks sin dame, da blindemann ganske sikkert vil stikke over.

Efter nu å være kommet inn på ruterkongen spiller han sin kløver 9, og da Øst bruker kongen er det slett ikke så verst håp. Så gjøres 4 ruterstikk — Nord kaster på de tre siste to spar og en hjerter, og da hjerter 9 spilles fra bordet og Vest tar finessen, tar Nord med kongen og spiller kløver — og kontrakten er betet.

De fire hender var:

Nord:

- ♠ D.10.9.5.2.
- ♥ K.Kn.10.
- ♦ K.5.
- ♣ D.9.3.

Vest:

- ♠ E.Kn.3.
- ♥ E.D.2.
- ♦ E.7.4.3.
- ♣ 6.4.2.

Øst:

- ♠ 8.7.6.
- ♥ 9.8.
- ♦ D.Kn.10.9.6.
- ♣ E.K.5.

Syd:

- ♠ K.4.
- ♥ 7.6.5.4.3.
- ♦ 8.2.
- ♣ Kn.10.8.7.

Sandy Fraser

Scotch whisky

MERE KULTIVERT derfor mildere
i smag, men **UBETINGET** sterkere.
Derfor bare trefjerdeparter av det
vanlige

Kr. 14.— pr. flaske i Vinmonopolets utsalg.

Gautier Frères

Cognac

Etablert 1755

Den eneste originale Gautier cognac

Mild, fyldig og myk

Kr. 15.— pr. flaske i Vinmonopolets utsalg.

DOMINO

SHERRY AMONTILLADO

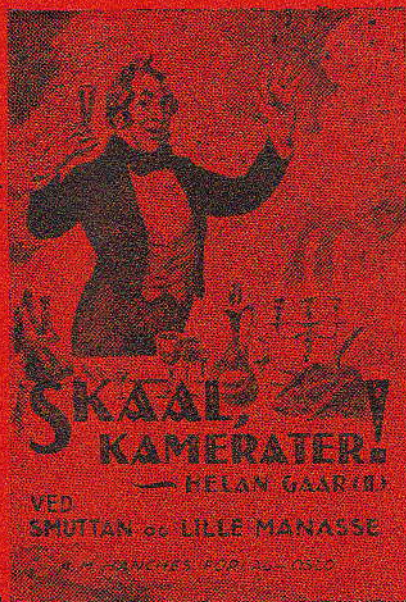
ER

Prototypen for den edle
drue fra Andalusien.
Den vinner dag efter dag

Kr. 5.— pr. flaske i Vinmonopolets utsalg.

Herr Palmstrøm,
Odingsgt. 32.

NEDSATT PRIS!!

Skaal,

Kamerater!

VED SMUTTAN OG LILLE MANASSE

„Skaal, Kamerater!“ burde finnes i ethvert hjem. Boken anbefales på det beste. „Tonekunst“

„Jeg er sikker på at denne samling vil få en likeså rivende avsetning som sin forgjenger. Den er preget av den samme lyse og sunde livsglede, det samme ønske om å forhøje og forskjøne „bordets glæder“ med sang.“

Pris kr. 1.50

Ulrik Mørk i „Nationen“.

A. M. HANCHES FORLAG, OSLO